

59.21) etc.; «un jutge de la ciutat de Roma, per presents que li daven, corrompia moltes sentències e juys», *Eiximpls*, Rec. Ag II, 9; «ésser condemnat per sentència del jutge», OPO (*ThPu.*, 116); «la tenor de la sentència donada» ross 1325 (*InuLC*)

b) «--- me atreviré expondre --- en vulgar valencià, --- accepteu --- no havent sguart a la ruiditat --- e diferència de sentències, a fi que ---». I tirant cap al matís de 'significat': «stava contínuament atenta al que dehien, mas no podia comprendre la sentència de les paraules», JoMartorell (pròleg, Ag I, 5; I, 346).

Sentenciar [1346, «foren sentenciats a mort», doc. ross. de 1346], i un de 1389, així com en el *Boeci* i la *Cròn.* del Cerimoniós (però no en Muntaner, on el text de Casac. només porta «pus la sentència fo donada e conformada, volc usar de misericòrdia, e no volc guardonar mal per mal» III, 59.30, § 114); «sentenciada / per a penjar, / féu-se empenyar / a un bergant: / articulant / de son prenyat, / fou prorrogat / l'executar», JRoig (*Spill*, 3442); «s: judico, censeo, sentenciar per algú: judico secundum eo», Busa-N.; *sentencial*; *sentencialment*: «que l príncep prenga aquella mort que son pare donà al rei Corral, e --- que axí sentencialment se confirm e s'escriua tantost», Muntaner (Casac. III, 59 4); *sentenciar*; *sentenciós* [Lacav.].¹

Sensible, pres del ll. *sensibilis* id [Llull]: «l'entement diu que lo sagrament del Altar se mostra en forma corporal *sensible*, e és forma corporal invisible als senys corporals», *Art de Cont del Blanq* (NCl III, 163 11); també s'havia assajat una forma catalanitzada *sentible*: «quan Nós nos voliem adurmir no u podiem fer, car érem tan *sentibles* que, quant s'acostaven a la tenda, ja u sentíem», Jaume I (Ag, p 131); però quedà en forma llatinitzant: «la carn, que és *sensible* ---», BMetge (*Somni*, NCl, 127 29), *sensiblement* [Belv.]; «les *sensibles* passions», *Tirant de Galba* (R1, 909.10)

Sensibilitat [Lacav.]: «Joaquim Vayreda --- pintor de les verdors humides, d'una *sensibilitat* tan afina-da que ens commou», Coromines (*Interpretació del Vuitcents*, O C, 1128b); *sensibilitzar*: «Campeny --- la pell dels seus nus està, com si diguéssim *sensibilitzada*», Coromines (id, 1129b); *sensibleria*; *insensible* [DTo 1647]; *insensibilitat* [DTo 1647]; *insensiblement* [Belv]; *insensibilitzar* «deixar sense sentits, com mort», Fontserè (*CiFiNat*, lèxic); *-tzador*, *-tzació*

Hipersensible [DOrt]; *hipersensibilitat*; *biposensible*, *-bilitat* *Durasensible* [Ruyra 1925]. *Sensitiu* [Llull, xv, DAg]; *sensitiva*, BMetge, *Somni*, Ri., 224 6; «viu per la *sensitiua* potència que ha vida sensual» (*Merav* I, VIII, cap. 5); *sensitivitat*, rarament *sentitiu* *Insensitiu*

Sensual [Llull], pres del ll. tardà *sensualis* 'pertanyent als sentits', deriv. de *sensus*, *-ūs*, 'acció de percebre', 'sentit, facultat de percebre', 'intelligència': «lo poder de Déu speritualment venç lo *sensual*, e l intel·lectual, qui és en les creatures», *Blanq* II, 211.15; «en les coses spiritalment e no en les *sensuals*», *Merav* (NCl

II, 291.13); *sensualment* [Llull, *Art de Cont del Blanq* III, 162.15; *Lt de Contempl*, 351.26, més text en *AlcM*, s. v. mastegar, § 6].

Sensualitat, ja en la poesia didàctica de Ramon Llull: «Major poder ha Unitat en unir / que ha *sensualitat* en sentir, / ne volentat d'home en desir», *Cent Noms de Déu* (Unitat III, v. 20, Ross, 205), *Art de Cont del Blanq* III, 163.16, també en el *Boeci*, 396, 405. *Sensualíssim* «llargues confessions --- de la Princesa --- així aquesta *demi-verge sensualíssima*, mor com una santa ---», JnCoromines (*LleuresC*, 371, 6). *Sensualisme* [c. 1905]: «essent tan pura com quan la seva mare l'havia parida, estergia els sentiments d'una fringaire, i assaboria en les mirades malicioses dels relligats el *sensualisme* de somiades delícies», Coromines (*La Dona Lletja* IV, en *Recés*, p. 174); *sensualista* *Sensual* *Sensori* [Lab. 1840], *sensorial* [DOrt], imitat de l'angl. i fr. *sensorial*, *extrasensorial*; *sensorialisme*.

Sensat [S. XIV, DAg], pres del ll. tardà *sensatus* id, derivat de *sensa* 'pensaments', pròpiament participi pl. n. de *sentire*; *sensatament* [Lab. 1840; algun cop *sensadament*]; *sensatesa* *Insensat* [fi S XIV, Eiximenis]: «Guarda t de reportar paraules sobiranament, car qui açò fa no és hom de recapte, ans ensenya que és minyó *insensat*» (*Regiment*, NCl, 62.22; Belv.); *insensatament*, abans *insensadament* [Lacav., Belv.], *insensatesa* [Lab.]; rarament *ensesat* *Sensació* [Belv.], pres del b ll. *sensatio*, *-onis*; *sensacional* [DOrt], *sensacionalisme*, *-alista*

Assentir, pres del ll. *assentire* id [fi S. xv «y en tal acort puix totes y *assentiren*», *Somni de J. Joan*, 775; he suposat que l'havia usat Eiximenis en els versos que restitueixo així: «car veu que tal muyler no és berganta, / ne *consntria* / a molta malvestat e arloteria, / a què tacanya / tan gran com ella er' *assentria*» (que en *Dones*, 430 6ss, apareix prosificat en «*consentria* una gran tacanya», V. el meu raonament en *EntreDL* I, 240, i en *Misc* SGuarnier, 90); *assentiment* [S. XIII, MiretS, *TempliH*, 340, Belv.]; *assens*

Consentir [Llull], del ll. *consentire* 'estar d'acord', 'decidir de comú acord': «Aquell bisbe era home just e de santa vida, e, per ço cor tenia justícia a sos clergues, volgren-lo depositar, e desiraven haver senyor qui ls *consentís* a lurs falliments», «consell qual valia més: --- que hagués paciència --- e que son capítol acusàs e menàs la acusació en la cort, segons que Dret ho *consentís*», *Blanq* (II, 235.14, 235.20); «tant és noble cosa orde de religió, que no *consent* que nulla mala ànima hi sia ensuzada de --- concupiscència», «l'ànima s'ublida de sos falliments --- e *consent* a vana glòria», *Blanq*, NCl I, 123.12, 187.7; «car veu qu'aytal muller no és berganta / ne *consntria* / a molta malvestat e arloteria ---», Eiximenis (prosificat en el *Ll de les Dones*, f° 36v, *EntreDL* I, 240; cf. supra); «tu, conxent la sospita e gelosia de les dames, que per res del món no volen ne *consenten* par en la cosa amada, oblidada aquesta mena d'or, tor-nist a Laquesis ---», Curial (NCl III, 21).

«Com los moros veren lo gran foc --- tot lo cas-tell se cremava, volien-se dar a presó, e jamés lo vale-